

ønskeligt at faa fyldigere Oplysninger end dem, vi raadede over, idet man nemlig havde en stærk Formodning om, at Statsbanernes Personal var forholdsvis for stort. Jeg tror, at der var saa temmelig Enighed om Lønningsvilkaarene, og at man ikke havde noget imod at forhøje Lønningerne, saaledes som det var foreslaaet i Lovforslaget; men paa den anden Side var der væsentlig Enighed om, at Personellet ved Statsbanerne vistnok var for stort. Til den Ende blev man enig om at forlange en Mængde vidtgaende Oplysninger. Disse kom ikke til Stede forinden Samlingen var sluttet, og det var ganske naturligt, fordi der var saa mange, at de ikke kunde tilvejebringes i saa kort Tid. Det var Grunden til, at vi ikke bleve færdige i Fjor. Jeg sluttede mig til Ønsket om at faa disse Oplysninger, uagtet jeg oprindelig ønskede Lovforslaget hurtigt fremmet, og jeg skal sige hvorfor. Det var, fordi jeg fra tidligere Forhandlinger om samme Sag i Samlingen 1887—88 og 1888—89, og for Resten ogsaa da Loven blev færdig i 1891—92, mindes, at der i det andet Ting fremkom udførlige Oplysninger, som tydede paa, at Udgiften ved Statsbanedriften her til Lands var uforholdsmæssig stor. Det blev oplyst i 1891—92, at Driftsudgiften udgjorde 80,2 pCt. af Bruttoindtægten. Undersøge vi det samme Forhold i det Finanslovsforslag, som er forelagt det andet Ting i Aar, saa vil man se, at Forholdet ikke bliver bedre, uagtet Overskuddet er steget stærkt i de senere Aar. Driftsudgiften udgør nemlig paa det forelagte Finanslovsforslag 82,6 pCt. af Bruttoindtægten. I 1891—92 blev det oplyst i det andet Ting, at saa store Driftsudgifter kender man ikke noget til i noget andet Land. Desuden skal jeg gøre opmærksom paa, hvad jeg allerede tidligere har haft Lejlighed til at nævne — at vi have en ejendommelig Postering paa vor Finanslov, idet vi jo alle vide, at der paa Finanslovens § 27 findes en hel Del Udgiftsposter, som ikke kunne kaldes en Forøgelse eller Udvidelse af Jærnbaneerne, men som egentlig ere Driftsudgifter, der burde opføres som saadanne paa det sædvanlige Jærnbanebudget. Jeg tror ikke noget lignende finder Sted for de private Jærnbanners Vedkommende, og jeg kender heller ikke noget Eksempel paa, at noget saadant finder Sted i fremmede Lande. Hvis man gjorde Forsøg paa at udskille de virkelige Driftsudgifter fra § 27 og overføre dem til § 6, saa vilde Forholdet blive meget mere ugunstigt. — Man har tillige undersøgt, hvad der var den egent-

lige Grund til dette store Misforhold, og der blev da, den Gang da den nuværende Lov blev til, særlig peget paa to Forhold, som jeg skal nævne. Det ene var den kostbare Centraladministration, der i 1891—92 var saa stor, at Udgiften dertil udgjorde omtrent $\frac{1}{2}$ Million Kr., hvilket i Forhold til det Banenet, vi have, bliver en Udgift for den øverste Banebestyrelse paa 2,000 à 2,500 Kr. pr. Banemil. Det synes at være en overordentlig stor Udgift. — Endvidere blev det anført, at Banepersonellet var uforholdsmæssig stort. Det udgjorde i 1891—92 31 Personer pr. Banemil, naar man medregner baade de lavere og højere Bestillingsmænd. Jeg skal tillade mig at nævne nogle enkelte Tal, som vise, hvorledes Antallet er steget efter min Formening uforholdsmæssig stærkt i en Række af Aar. Jeg skal der henvise ærede Medlemmer til Rigsdagstidende for 1890—91, Tillæg B., hvor der paa Sp. 2263—64 i Udvalgsbetænkningen findes forskellige Tal, af hvilke jeg skal nævne en Del, der efter mit Skøn er meget talende. I 1880—81 var der saaledes i den øverste Centraladministration 134 Personer. Dette Tal steg i 1884—85 til 183, i 1886—87 til 237, og i 1889—90 til 253. Samtidig blev der i det andet Ting oplyst, at denne Centraladministration var ualmindelig kostbar i Forhold til, hvad man kender i andre Lande. Blandt andet fremkom der den 29de Juli 1890 en Beretning fra den norske Regering til Kong Oscar, i hvilken der gøres gældende, at den øverste Bestyrelse af de svenske og norske Baner for Norges og Sveriges Vedkommende kun udgør omtrent Halvdelen af, hvad Tilfældet er her i Landet. Med Hensyn til Personellet skal jeg endvidere gøre opmærksom paa, at i 1880—81 bestod det samlede Personale af 3,594 Personer, i 1886—87 var det steget til 5,722, og i 1889—90 til 6,272. Nu skal man lægge Mærke til, at samtidig er ganske vist Banens Længde forøget, men ikke i nogen væsentlig Grad. I 1881—82 var den samlede Længde 180 Banemil, i 1884—85 200 Banemil, og i 1889—90, det sidste Aar, jeg har nævnt, 202. Forholdet er altsaa væsentlig det samme fra 1884—85 til 1889—90, Banernes Længde er omtrent ens, og dog er Personellet steget i disse Aar med 50 pCt. Jeg skal ikke komme ind paa at udtale nogen som helst Dom med Hensyn til den stærke Stigning, det har jeg ikke tilbørligt Kendskab eller Sagskendskab til. Jeg har blot villet henlede Opmærksomheden derpaa, idet jeg saa finder, at disse Tal synes mig at vidne om, at det